

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΒΑΛΑΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 92 / 2017
ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ 229/2016

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΒΑΛΑΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή, Σωτηρία Αρχάκη-Χριστοδουλίδου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε ο Προϊστάμενος του Πρωτοδικείου Καβάλας, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 24 Ιανουαρίου 2016, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας, με την επωνυμία "GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ" και τον διακριτικό τίτλο "GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ", όπως νόμιμα εκπροσωπείται, η οποία εδρεύει στο Δήμο Φιλοθέης Αττικής, Λεωφόρος Μεσογείων αριθμός 231, με Α.Φ.Μ. 997495285, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της Ευαγγελίας Καλουμά του Δ.Σ.Θ. με Α.Μ 10983, που κατέθεσε σημείωμα.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1. Ετερόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία

όπως νόμιμα εκπροσωπείται, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το beach bar με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στη η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Ιωάννη Γάκη του Δ.Σ. Καβάλας, 2.

3^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

Ι. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 271 παρ. 1 του ΚΠολΔ το οποίο εφαρμόζεται και στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, εάν ο καθ' ου η αίτηση δεν εμφανιστεί κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο, το δικαστήριο εξετάζει αυτεπαγγέλτως, αν η αίτηση με την κλήση για συζήτηση αυτής, επιδόθηκαν σ' αυτόν νόμιμα κι εμπρόθεσμα. Και εάν μεν υπάρχει νόμιμη κλήτευση αυτού, τότε το δικαστήριο θα προχωρήσει στη συζήτηση της υποθέσεως ως να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι ερευνώντας κατ' ουσίαν την υπόθεση, δεδομένου ότι σ' αυτή τη διαδικασία δεν συνάγεται τεκμήριο ομολογίας από την ερημοδικία του καθ' ου. Εξάλλου, σε περίπτωση που η συζήτηση της υπόθεσης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων αναβληθεί και απουσιάζει κάποιος διάδικος παρά το ότι κλητεύτηκε νόμιμα κι εμπρόθεσμα, πρέπει οπωσδήποτε ο παρών διάδικος να φροντίσει για τη γνωστοποίηση -με την επίδοσης σχετικής κλήσης- της νέας δικασίμου στον απόντα διάδικο. Και τούτο διότι κατά τη διαδικασία αυτή δε γίνεται εγγραφή της αιτήσεως στο πινάκιο, ώστε η αναγραφή της υποθέσεως σ' αυτό να επέχει -σε περίπτωση αναβολής- θέση κλήτευσης για όλους τους διαδίκους, όπως συμβαίνει στην τακτική διαδικασία (άρθρο 226 παρ. 4 του ΚΠολΔ) (βλ. Ι. Χαμηλοθώρη "Ασφαλιστικά Μέτρα, έκδοση 2010, σημ. 182). Στην προκειμένη περίπτωση, από την υπ' αριθμόν 11832γ/14-9-2016 έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας της Περιφέρειας του Εφετείου

και τις συνημμένες σ' αυτήν: α) από 14-9-2016
Απόδειξη παραλαβής θυροκολληθέντος εγγράφου του

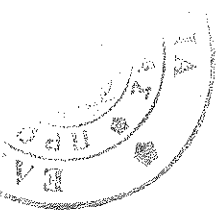
και β) από
14-9-2016 Βεβαίωση περί αποστολής συστημένης επιστολής της
υπαλλήλου των ΕΛΤΑ που προσκομίζει η
αιτούσα, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό
κρίση αίτησης, με κλήση για συζήτηση κατά την αρχικώς ορισθείσα
δικασίμο της 1-11-2016, επιδόθηκε νομότυπα κι εμπρόθεσμα στον

4^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

δεύτερο των καθ' ων η αίτηση. Πλην όμως κατά τη δικάσιμο αυτή κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε με τη σειρά της από το οικείο έκθεμα, ο δεύτερος των καθ' ων δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, οπότε η υπόθεση αναβλήθηκε για την αναφερομένη στην αρχή της παρούσας συνεδρίαση, με σχετική σημείωση του δικαστή που δίκασε κατά την ανωτέρω δικάσιμο, επί του σώματος της αίτησης. Ακολούθως, από την υπ' αριθμόν 11919γ/8-11-2016 έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας της Περιφέρειας του Εφετείου

και τις συνημμένες σ' αυτήν: α) από 8-11-2016 Απόδειξη παραλαβής θυροκολληθέντος εγγράφου του

και β) από 9-11-2016 Βεβαίωση περί αποστολής συστημένης επιστολής της υπαλλήλου των ΕΛΤΑ που προσκομίζει η αιτούσα, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο των υπ' αριθμόν 251/1-11-2016 Πρακτικών δημόσιας συνεδρίασης του δικαστηρίου, κατά τη δικάσιμο της 1-11-2011, κατά την οποία το δικαστήριο ανέβαλλε τη συζήτηση της υπό κρίση αίτησης για την αναφερομένη στην αρχή της παρούσας συνεδρίαση της 24^{ης} Ιανουαρίου 2017, επιδόθηκε νομότυπα κι εμπρόθεσμα στον δεύτερο των καθ' ων η αίτηση. Ο τελευταίος όμως δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο κατά τη δικάσιμο αυτή, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου εκθέματος και συνεπώς, πρέπει να δικαστεί ερήμην. Το δικαστήριο ωστόσο, πρέπει να προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης ως να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (άρθρα 687 παρ. 1, 690 παρ.1, 691 παρ.1 του ΚΠολΔ βλ. και Ιω. Χαμηλοθώρη, Ασφαλιστικά Μέτρα, σελ. 45 επ., παρ. 175 και 177). II. Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες («εισφορές») που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία

ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ.1, 47 παρ.1 και 48 παρ.1 του Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας κ.ά. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το Ν. 2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του ως άνω νόμου (βλ. ΠολΠρΑθ 3318/1998, ΔΕΕ 1999. 403 και Μ. Μαρίνο: «Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, ΕλλΔνη 35. 1441επ. και ιδίως 1445). Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου, προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρούμενης, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, η οποία το κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Ως ραδιοτηλεοπτική μετάδοση νοείται κατ' αρχήν η λήψη σήματος από τους άμεσους χρήστες των συσκευών λήψεως, οι

6^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

οποίοι μεμονωμένα ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος λαμβάνουν εκπομπές. Εάν όμως η λήψη γίνεται για να μεταδοθεί σε ακροατήριο μεγαλύτερης κλίμακας και ενίοτε με κερδοσκοπικό σκοπό, ένα νέο τμήμα του κοι-νού αποκτά πρόσβαση στην ακρόαση ή τη θέαση του έργου. Η δε παρουσίαση της εκπομπής μέσω μεγαφώνου ή ανάλογου μέσου δεν αποτελεί απλή λήψη μόνης της εκπομπής, αλλά ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο παρουσιάζεται σε νέο κοινό. Συνεπώς η χρήση αυτή δημιουργεί δικαίωμα αμοιβής υπέρ των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων σε βάρος του δέκτη της συσκευής που παρουσιάζει την εκπομπή μέσω μεγαφώνου, ανεξάρτητα από τα δικαιώματα τους σε βάρος των ιδιοκτητών των ραδιοφωνικών και τηλεο-πτικών σταθμών (βλ. ΕφΑΘ 915/2010 ΔΕΕ 2011 σ. 306, ΠΠρΑΘ 1076/2011, 682/2011 ΤΝΠ-Νόμος). Στην περίπτωση λοιπόν που υπάρχει δημόσια χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται άδεια του δικαιούχου και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή, αμοιβής. Βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσεως ή παρουσίας, είναι ν' απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων, που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας του "κοινού". Το κρίσιμο δηλαδή στοιχείο σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίας του έργου, είναι να γίνεται αυτή υπό συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο κατά την προαναφερθείσα έννοια "κοινό" (ΑΠ 907/2003, ΕΛΛΔνη 44, 1481). Απαιτείται τελικά η ύπαρξη πράξεως, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου, καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους "δημόσιας εκτέλεσης" κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ.2 του Ν. 2121/1993. Η έννοια δε της "προσιτότητας" συμπεριλαμβάνει όχι μόνο τη δυνατότητα να μπορεί το έργο να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως, μια

7^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά τους όρους του Ν. 2121/93 η περίπτωση κατά την οποία ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, πράγμα όμως που δεν γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών (ΑΠ 820/2003, ΠοινΔημ 2003, 1070 με παρατηρήσεις Γ. Νουντιάλη). Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής, με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη, τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτής, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους, πλην του ιδίου και συγκεκριμένα από πρόσωπα, με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντός του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά για μια άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημόσια εκτέλεση έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι αυτή, να απαιτείται άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα τα ανωτέρω, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων), από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεοράσεως, εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου

8^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά, μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση, ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσιάσεως και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή, αμοιβής (Γ. Κουμάντος, Πνευματική ιδιοκτησία, έκδ. 2002, σελ. 217, Λ. Κοτσίρης, Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης σε ΕΕμπΔ 2002, 251). Περαιτέρω, η ανωτέρω αμοιβή, καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφάινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του Ν. 2121/1993. Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους τον ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (άρθρο 55 παρ.1β', το οποίο βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται και στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων), κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται είτε τα «ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου» είτε, κατ' εξαίρεση, υπολογίζεται σε ορισμένο ποσό. Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το Δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί

9^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

στον προσδιορισμό της ευλόγου αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, πρέπει να σημειωθούν τα ακόλουθα : Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν. 2121/93 και Ν. 3057/2002), καθώς και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της ευλόγου αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Τέλος, ενόψει του ότι η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμεταλλεύσεως χωρίς την απαιτούμενη άδεια, οπότε εναπόκειται στο Δικαστήριο μόνο να καθορίσει προσωρινά το ύψος της ευλόγου αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό έχει πλέον αυτό την εξουσία, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίκαση της εν λόγω απαιτήσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 728 επ. του ΚΠολΔ, εφόσον βέβαια συντρέχουν οι προϋποθέσεις της διατάξεως 682 του ιδίου Κώδικα, ήτοι συντρέχει επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικειμένου κινδύνου. Η αντίθετη άποψη δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο Ν. 2121/93 και στις διατάξεις των ασφαλιστικών μέτρων του ΚΠολΔ, δεδομένου ότι πρόκειται εδώ περί γεγεννημένης απαιτήσεως, η οποία, μετά τον καθορισμό του ύψους της και των όρων πληρωμής, είναι ορισμένη και, συνεπώς, συντρέχοντων και των, κατά τα άνω, νομίμων προς τούτο όρων, όπως διαγράφονται στη διάταξη του άρθρου 682 του ΚΠολΔ, είναι δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων με τη μορφή της προσωρινής επιδικάσεως απαιτήσεως των άρθρων 728 επ. του ιδίου Κώδικα. III. Κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 281 του ΑΚ, για να θεωρηθεί η άσκηση του δικαιώματος ως καταχρηστική, θα πρέπει η προφανής υπέρβαση των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο οικονομικός ή κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος να προκύπτει από τη

10^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε ή από την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε ή από τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν τη γέννηση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την άσκησή του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΟΛΑΠ 7/2002), μόνη δε η μακρά αδράνεια του δικαιούχου, ακόμη και αν δημιούργησε στον οφειλέτη ή τον προσβολέα την πεποίθηση ότι αυτός δε θα ασκήσει το δικαίωμά του, δεν καθιστά τη μεταγενέστερη άσκησή του καταχρηστική, υπό την ειδικότερη μορφή της αποδυνάμωσης του δικαιώματος, εκτός αν συνοδεύεται από ειδικές συνθήκες και περιστάσεις, έτσι ώστε η με τη μεταγενέστερη άσκηση του δικαιώματος ανατροπή της κατάστασης που δημιουργήθηκε να συνεπάγεται επαχθείς – όχι δε κατ' ανάγκην και αφόρητες ή υπέρμετρα επαχθείς – συνέπειες, για την αποτροπή των οποίων κρίνεται, με γνώμονα την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη, επιβεβλημένη η θυσία του αξιούμενου δικαιώματος (ΑΠ 263/2007 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1799/2006 ΧρΙΔ 2007.328, ΑΠ 1512/2006 Αρμ. 2007.399, ΑΠ 971/1998 ΕΛΛΔνη 40.278, ΑΠ 156/1997 ΕΛΛΔνη 38.1547, ΑΠ 1252/1996 ΕΛΛΔνη 38.1795).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτησή της, η αιτούσα, αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, εκθέτει ότι είναι νόμιμα συνεστημένος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχειρίσεως και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών, εκτελεστών καλλιτεχνών, ως έχουσα δε τις προβλεπόμενες από το σχετικό νόμο αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων η είσπραξη, δικαστική διεκδίκηση και διανομή της -εκ του ιδίου νόμου- προβλεπομένης ευλόγου αμοιβής των μελών της. Ότι τα μέλη της, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο το οποίο και (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/93) γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις

11^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου -μεταξύ των οποίων και οι καθ' ων, οι οποίοι διατηρούν στον νομό τις αναφερόμενες επιχειρήσεις beach bar που λειτουργούν εποχιακά κατά τους θερινούς μήνες- σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ότι οι ανωτέρω καθ' ων μέχρι και την κατάθεση της κρινόμενης αίτησης, αρνούνται τον καθορισμό και την πληρωμή της εύλογης αμοιβής τους, παρόλο που χρησιμοποιούν για την προσέλκυση της πελατείας, το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση, μουσικό ρεπερτόριο. Κατόπιν του ανωτέρω ιστορικού, η αιτούσα, ζητεί να καθορισθεί από το Δικαστήριο το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που, εκ της αιτίας αυτής, δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτήν, κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν, για τα αναλυτικά αναφερόμενα στην αίτηση χρονικά διαστήματα και ποσά για καθέναν εκ των καθ' ων, πλέον ΦΠΑ 24% για κάθε ένα από τα παραπάνω έτη. Επικαλούμενη δε επείγουσα περίπτωση, ζητεί να της επιδικασθεί προσωρινά το ήμισυ αυτής, για την κάθε κατηγορία ερμηνευτών και παραγωγών, με τον νόμιμο τόκο από την 1-1-2011 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2010, την 1-1-2012 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2011, από την 1-1-2013 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2012, από 1-1-2014 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2013, από την 1-1-2015 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2014 και από την 1-1-2016 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2015 και επικουρικά, από την επίδοση της κρινόμενης αιτήσεώς τους και μέχρι την εξόφληση, καθώς και να υποχρεωθούν οι καθ' ων να προσκομίσουν τους καταλόγους του ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα έτη που η αιτούσα ζητεί τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής. Ζητεί επίσης να καταδικαστούν οι καθ' ων στην καταβολή των δικαστικών της εξόδων.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η ένδικη αίτηση αρμοδίως φέρεται, σύμφωνα με όσα ανωτέρω εκτέθηκαν στη

12^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

μείζονα σκέψη, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. του ΚΠολΔ) και είναι επαρκώς ορισμένη (απορριπτομένου του σχετικού περί αοριστίας του περιεχομένου του δικογράφου της, ισχυρισμού των καθ' ων, διότι περιέχει όλα τα αναγκαία στοιχεία, για τη θεμελίωσή της) και νόμω βάσιμη, καθώς στηρίζεται στις προαναφερόμενες διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ.1, 3, 49, 54-58 του Ν 2121/1993, όπως ισχύει μετά τον Ν. 3057/2002 και 3905/2010, 450 επ, 682 επ., 693 παρ.1, 728 παρ.1 περ. ζ, 729 παρ.2, 731, 732, 176, 191 παρ.2 του ΚΠολΔ. Εξάλλου και αναφορικά με το περί τοκοδοσίας αίτημα της υπό κρίση αίτησης, πρέπει να ληχθούν τα ακόλουθα: Κατά τα άρθρα 340 και 345 του Α.Κ. ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος, αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή, όταν δε πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής, σε περίπτωση υπερημερίας του οφειλέτη, έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται από το νόμο ή με δικαιοπραξία, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία. Κατά το άρθρο, εξάλλου, 346 του Α.Κ. ο οφειλέτης χρηματικής παροχής και αν δεν είναι υπερήμερος, οφείλει νόμιμους τόκους, αφότου του επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Περαιτέρω, όπως προαναφέρθηκε, σύμφωνα με τη παραπάνω διάταξη του άρθρου 49§1 του Ν.2121/1993 οι χρήστες υλικών φορέων ήχου, οφείλουν στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς, καθώς και στους παραγωγούς τούτων (υλικών φορέων), εύλογη και ενιαία αμοιβή, η οποία καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών συγγενικών δικαιωμάτων, οι οργανισμοί δε αυτοί, όπως είναι, κατά τα αναφερόμενα στην κρινόμενη αίτηση και οι αιτούντες, υποχρεούνται να διαπραγματεύονται και να συμφωνούν με τους χρήστες τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την

καταβολή αυτών και να τις εισπράττουν από τους τελευταίους, ενώ σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των ως άνω οργανισμών για το εύλογο της αμοιβής, το ύψος αυτής και οι όροι της πληρωμής της καθορίζονται προσωρινά μεν από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, οριστικά δε από το καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο. Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56§2εδ.β' και γ' του ίδιου παραπάνω νόμου αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτή που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει, πριν από οποιαδήποτε χρήση, να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και ύστερα από αίτηση του χρήστη, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις το Μονομελές Πρωτοδικείο ή εφόσον δεν αποδέχεται τον προσωρινό προσδιορισμό ή και πριν από αυτόν, να καταφύγει με άσκηση τακτικής αγωγής στο καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο για τον οριστικό καθορισμό της επίμαχης αμοιβής. Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτουν τα ακόλουθα:

Α) Προϋπόθεση της υπερημερίας του οφειλέτη και της συνακόλουθης, από την αιτία αυτή, υποχρέωσής του προς καταβολή τόκων υπερημερίας, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του Α.Κ., είναι το ληξιπρόθεσμο, απαιτητό και εκκαθαρισμένο της χρηματικής οφειλής, ενώ τη συνδρομή της ίδιας προϋπόθεσης απαιτεί και η διάταξη του άρθρου 346 του Α.Κ. για την από αυτή προβλεπόμενη υποχρέωση του οφειλέτη χρηματικής παροχής προς καταβολή δικονομικών ή δικαστικών τόκων (βλέπε Απ. Γεωργιάδη -Μιχ. Σταθόπουλου «Αστικός Κώδιξ - Κατ' Άρθρο Ερμηνεία», έκδοση 1980, τόμος ΙΙ, υπό το άρθρο 340, αριθ. 7, σελ. 235, υπό το άρθρο 346, αριθ. 6, σελ. 246, Βασίλη Αντ. Βαθρακοκοίλη «ΕΡΝΟΜΑΚ -Ερμηνεία - Νομολογία Αστικού Κώδικα», έκδοση 2003, τόμος Β', υπό το άρθρο 340, αριθ.3, σελ.

14^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

216 και αριθ. 24, σελ. 223, υπό το άρθρο 346, αριθ. 1,4, 13 και 14, σελ. 241, 242 και 245 αντίστοιχα, Α.Π.387/2002 ΕΛΛΔνη 44, 479). Β)Ειδικότερα, επί της διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, πριν να προσδιορισθεί με την αντίστοιχη διαπλαστική δικαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης - χρήστης των ως άνω υλικών φορέων που διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης - μέσω του συνταχθέντος από αυτούς σχετικού αμοιβολογίου- ποσό της εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος στο οποίο θα καθορισθεί αυτή, κατά τρόπο οριστικό, από το δικαστήριο, αφού πριν από τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του το ύψος της είναι αόριστο, αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος της οποίας προσδιορίζει, κατά τα προαναφερθέντα, το καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσιδικία της διαπλαστικής απόφασης που το προσδιορίζει και από την επίδοση της τελεσίδικης αυτής απόφασης και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνο έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας ή ανάλογα δικονομικούς τόκους επί του ποσού της προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, έστω και αν με την αγωγή περί του οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητείται και η καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής από την επίδοση της αγωγής αυτής ή από προγενέστερο χρονικό σημείο (ΑΠ 387/2002 ό.π., ΕφΔωδ 10/2004 Τ.Ν.Π. «ΝΟΜΟΣ», ΕφΑθ 2749/2001 ΕΛΛΔνη 42, 1407, οι οποίες αποφάνθηκαν επί του παρεμφερούς θέματος της έναρξης της τοκοδοσίας επί αγωγών για την αναπροσαρμογή του μισθώματος επαγγελματικής μίσθωσης,

15^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

για το ότι δε η καθορίζουσα το οριστικό ύψος της ως άνω εύλογης αμοιβής απόφαση έχει διαπλαστικό χαρακτήρα και εκδίδεται κατά την τακτική διαδικασία βλέπε και ΕφΑθ 3058/2005 ΔΕΕ 2005, 1179, ΜονΠρΡόδου 1127/2003, Τ.Ν.Π. «ΝΟΜΟΣ», οι οποίες αποφαινόμενες εμμέσως για το θέμα αυτό, καθώς και Μιχαήλ - Θεόδωρου Μαρίνου ό.π., αριθ. 742, σελ. 375, Διονυσίας Καλλινίκου ό.π., αριθ. 213, σελ. 279, αντίθετη η ΜονΠρΤρικ 687/2003 ΕΛΛΔνη 45, 604, η οποία έκρινε ότι η μεν απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου, με την οποία καθορίζεται προσωρινά η εύλογη αμοιβή, λαμβάνει προσωρινό ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας, εκδικαζόμενο, κατά παραπομπή του νόμου, κατά τη διαδικασία για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, η δε απόφαση του αρμόδιου για τον οριστικό καθορισμό της εύλογης αμοιβής δικαστηρίου πρέπει, λαμβάνουσα και αυτή, κατά τρόπο όμως οριστικό, επίσης ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας, να εκδίδεται κατά την προσηκουσα διαδικασία της τελευταίας). Και ναι μεν, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56§2 του Ν.2121/1993, ο χρήστης πρέπει να πράξει όσα η διάταξη αυτή, κατά τα προαναφερθέντα, επιτάσσει «πριν από οποιαδήποτε χρήση», πλην όμως πέρα από το γεγονός ότι η καθοδηγητικού περιεχομένου αυτή διάταξη δεν έχει εφαρμογή σε κάθε περίπτωση, αλλά μόνο στις περιπτώσεις που ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης προβαίνει σε αδικαιολόγητες και δυσμενείς διακρίσεις σε βάρος ενός συγκεκριμένου χρήστη (βλέπε Μιχαήλ - Θεόδωρου Μαρίνου ό.π., αριθ. 741, σελ. 375), η έννοια της εν λόγω διατάξης είναι ότι οποιαδήποτε χρήση, πριν καταρτισθεί η σχετική σύμβαση ή έστω πληρωθεί η αμοιβή, είναι παράνομη, συνεπαγόμενη ποινικές ή άλλες αστικές συνέπειες και δεν έχει αυτή την έννοια ότι η - οπωσδήποτε παράνομη - πρόωρη χρήση εμποδίζει το χρήστη να ασκήσει το δικαίωμά του να προσφύγει στο αρμόδιο δικαστήριο για τον προσωρινό ή οριστικό προσδιορισμό της ανάλογης αμοιβής (βλέπε ΜονΠρΤρικ 687/2003 ό.π., ΜονΠρΡόδου 1127/2003 ό.π.,

16^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

αντίθετες οι: ΜονΠρΤρικ 578/2002 Δ. 33, 1140 - 1145, ΜΠρΧίου118/1998 ΔΕΕ 6, 593), γεγονός που με τη σειρά του δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι το χρέος του χρήστη για καταβολή της οφειλόμενης από αυτόν εύλογης αμοιβής καθίσταται ορισμένο, βέβαιο και εκκαθαρισμένο από χρονικό σημείο προγενέστερο της προς αυτόν επίδοσης της τελεσίδικης απόφασης για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής και ότι επομένως ο τελευταίος, οφείλει τόκους υπερημερίας ή δικονομικούς τόκους από το προγενέστερο αυτό χρονικό σημείο. Εξάλλου και όσον αφορά το αναλογούν στον Φ.Π.Α., μέρος της οφειλόμενης από τον χρήστη εύλογης αμοιβής, το μέρος αυτό καθίσταται απαιτητό, στο βαθμό που η πληρωμή της αμοιβής αυτής γίνεται, στις περιπτώσεις διαφωνίας του τελευταίου και οριστικού καθορισμού της από το δικαστήριο, μετά από επιταγή της σχετικής δικαστικής απόφασης, από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε και γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη και επομένως μόνο έκτοτε οφείλονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του Α.Κ., από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι της ημέρας είσπραξης της αμοιβής (βλέπε Α.Π.80/1999 αδημ., ΕφΑθ 8884/2003 ΕλλΔνη 45, 1102, ΕφΑθ 9411/2000 αδημ.). Ενόψει λοιπόν αυτών, το περί τοκοδοσίας αίτημα της κρινόμενης αίτησης, όπως τούτο κατά τα ανωτέρω προβάλλεται με το δικόγραφό της, πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, όπως βάσιμα ισχυρίζονται και οι καθ' ων. Κατά τα λοιπά, η κρινομένη αίτηση, πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Οι καθ' ων η αίτηση, αρνήθηκαν τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα της αίτησης και προέβαλαν τον ισχυρισμό ότι η αιτούσα, άσκησε την υπό κρίση αίτησή της με μεγάλη καθυστέρηση,

δημιουργώντας τους έτσι την εύλογη πεποίθηση ότι δεν θα ασκούσε αυτή, καθώς ουδέποτε τους όχλησε καθ' όλο το επίδικο χρονικό διάστημα. Ο ισχυρισμός αυτός που τείνει να θεμελιώσει την ένσταση περί αποδυνάμωσης του δικαιώματος της αιτούσας, τυγχάνει απορριπτέος ως μη νόμιμος, διότι, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην υπό "III" μείζονα σκέψη της παρούσας, μόνη η μακρά αδράνεια της αιτούσας, ακόμη και αν δημιούργησε στους καθ' ων, την πεποίθηση ότι δε θα ασκήσει το δικαίωμά της, δεν καθιστά τη μεταγενέστερη άσκησή του καταχρηστική, υπό την ειδικότερη μορφή της αποδυνάμωσης του δικαιώματος, δεδομένου ότι οι καθ' ων, δεν επικαλούνται εν προκειμένω ότι συνέτρεξαν ειδικές συνθήκες και περιστάσεις, έτσι ώστε η -με τη μεταγενέστερη άσκηση του δικαιώματος- ανατροπή της κατάστασης που δημιουργήθηκε, να συνεπάγεται επαχθείς συνέπειες γι αυτούς.

Από την εκτίμηση των μαρτύρων των διαδίκων
που προτάθηκε από την αιτούσα και

που προτάθηκαν
από τους καθ' ων) που εξετάστηκαν στο ακροατήριο, μη
λαμβανομένης υπόψη της υπ' αριθμόν 33/2017 ένορκης βεβαίωσης
της μάρτυρος του τέταρτου των αιτούντων
ενώπιον της Ειρηνοδίκη η οποία λήφθηκε μετά τη
συζήτηση της υπό κρίση αίτησης, δεδομένου τα αποδεικτέα
ζητήματα στα οποία αναφέρεται αυτή, περιέχονταν εξ αρχής στο
δικόγραφο της υπό κρίση αίτησης και δεν αφορούν σε ζητήματα
απόδειξης που κατατείνουν στην αντίκρουση ισχυρισμών που
προτάθηκαν για πρώτη φορά κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο,
έτσι ώστε να δικαιολογείται η λήψη της μετά τη συζήτηση της υπό
κρίση αίτησης, καθώς και των εγγράφων που οι διάδικοι
επικαλούνται και προσκομίζουν, αυτά που ανέπτυξαν προφορικά
και με τα σημειώματά τους οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους και
γενικά από την όλη συζήτηση της υποθέσεως, πιθανολογήθηκαν τα
εξής: Η αιτούσα, αποτελεί νομίμως συνεστημένο (σύμφωνα με τη

18^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

διάταξη του άρθρου 46 παρ. 1 ν. 3905/2010, ΦΕΚ Α'219/23-12-2010, με το οποίο προστέθηκε η παρ. 6 στο άρθρο 49 του ν. 2121/1993), ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, των μουσικών, τραγουδιστών - ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας - ήχου, έχουσα τις -εκ του ίδιου νόμου- προβλεπόμενες και εν αρχή περιγραφόμενες αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της -εκ της προμνησθείσης διατάξεως του άρθρου 49 του νόμου αυτού- ευλόγου αμοιβής των μελών της. Οι εκπροσωπούμενοι από την αιτούσα οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων τους συμφώνησαν και κατάρτισαν αμοιβολόγιο, το οποίο (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ.3 του ίδιου ανωτέρω νόμου) γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του σε τρεις ημερήσιες εφημερίδες εκ των οποίων η μία οικονομική ("Εθνος" της 4-2-1998, "ΤΑ ΝΕΑ" της 4-2-1998 και "ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ" της 3-2-1998) ενώ το ίδιο αμοιβολόγιο δημοσίευσε και γνωστοποίησε και ο ενιαίος οργανισμός στις εφημερίδες "ΚΕΡΔΟΣ" της 20-4-2012, "ΑΥΓΗ" της 20-4-2012 και "ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ" της 19-4-2012. Κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, όπως μπαρ, beach bars κ.λ.π., που λειτουργούν σε χώρο από 201-300 τ.μ., από 301-400 τ.μ. και από 401-500 τ.μ. και καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, η εύλογη αμοιβή καθορίζεται στο ποσό των 2.500, 3.000 και 3.300 ευρώ ανά έτος αντίστοιχα, πλέον ΦΠΑ, για δε τις επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι και 5 μήνες, η αμοιβή ορίζεται στο 50% των προαναφερομένων ποσών κατ' έτος. Μεταξύ των χρηστών υλικών φορέων ήχου, είναι και οι επιχειρήσεις που διατηρούν και εκμεταλλεύονται οι καθ' ών στον νομό κατά

19^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

το κρίσιμο κατωτέρω χρονικό διάστημα. Ειδικότερα, η πρώτη από
αυτούς εκμεταλλεύεται το beach bar με τον διακριτικό τίτλο

που βρίσκεται στη
εμβαδού 500 τ.μ., ο δεύτερος των καθ' ων εκμεταλλεύεται το beach
bar με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στη

εμβαδού 400 τ.μ., ο τέταρτος των
καθ' ων εκμεταλλεύεται το beach bar με τον διακριτικό τίτλο
που βρίσκεται στην

εμβαδού 220 τ.μ. και η πέμπτη των καθ' ων
εκμεταλλεύεται το beach bar με τον διακριτικό τίτλο
που βρίσκεται στην

εμβαδού 220 τ.μ. Εκ των επιχειρήσεων αυτών, η επιχείρηση της
πρώτης των καθ' ων λειτουργεί εποχιακά κατά τους θερινούς μήνες
των ετών 2010, 2011, 2012, 2014, 2014 και 2015, η επιχείρηση του
δεύτερου των καθ' ων λειτουργεί εποχιακά κατά τους θερινούς
μήνες των ετών 2011, 2012, 2013, 2014 και 2015, η επιχείρηση του
τέταρτου των καθ' ων λειτουργεί εποχιακά κατά τους θερινούς
μήνες των ετών 2014 και 2015 και τέλος, η επιχείρηση της πέμπτης
των καθ' ων λειτουργεί εποχιακά κατά τους θερινούς μήνες του
έτους 2015 και χρησιμοποιούν ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο, τμήμα
δε των ρεπερτορίων εντελώς ενδεικτικά αναφέρεται στην αίτηση, με
τη χρήση υλικών φορέων ήχου, η χρήση δε της μουσικής είναι
απαραίτητη για τη λειτουργία τους και δη για την προσέλκυση και
ψυχαγωγία των πελατών τους. Περαιτέρω, όσον αφορά τον τρίτο
των καθ' ων δεν πιθανολογήθηκε ότι σ'
αυτόν, ανήκει η εκμετάλλευση του beach bar με τον διακριτικό τίτλο
στην

Συγκεκριμένα, με την υπ' αριθμόν 2.788/5-11-2002 Πράξη
σύστασης και καταστατικό ανώνυμης εταιρείας της
συμβολαιογράφου συστάθηκε από
τον

η ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία με

20^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

έδρα της την

Στις 14-

11-2003 η παραπάνω ανώνυμη εταιρεία καταχωρήθηκε στο
Μητρώο Ανωνύμων Εταιρειών με αριθμό

καθώς επίσης και η υπ' αριθμόν 3519/14-1-2003 απόφαση της
με την οποία δόθηκε άδεια σύστασης και

εγκρίθηκε το καταστατικό της εν λόγω εταιρείας, περίληψη του
οποίου δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ με αριθμό 12989/9-12-2003. Το
πρώτο Δ.Σ. την εν λόγω εταιρείας, αποτελούνταν από τον

με

διάρκεια θητείας του μέχρι το πρώτο εξάμηνο του 2005.

Ακολούθως, δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ με αριθμό 9570/9-9-2011, το
από 30-6-2010 πρακτικό της Γ.Σ. των μετόχων της παραπάνω
εταιρείας, με το οποίο εκλέχθηκε νέο διοικητικό συμβούλιο με
πενταετή θητεία, αποτελούμενο από τον

ως

Πρόεδρο και Διευθύνοντα Σύμβουλο,

ως

Αντιπρόεδρο και

ως μέλος. Παράλληλα,

ορίστηκε ότι την εταιρεία θα εκπροσωπεί ο

Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος αυτής, ο οποίος θα δεσμεύει
την εταιρεία με μόνη την υπογραφή του. Εξάλλου, σύμφωνα με τον
υπ' αριθμόν 21.2 όρο του καταστατικού της παραπάνω εταιρείας,
ορίστηκε ότι ισχύει η συλλογική διαχείριση της παραπάνω α.ε. από
το Δ.Σ. αυτής, ενώ με την περίπτωση 6 του ίδιου όρου, ορίστηκε ότι
το Δ.Σ. θα μπορεί να αναθέτει με έγγραφο την άσκηση όλων των
εξουσιών και αρμοδιοτήτων του (εκτός από αυτές που απαιτούν
συλλογική ενέργεια), καθώς και την εκπροσώπηση της εταιρείας, σε
ένα ή περισσότερα μέλη του ή όχι. Περαιτέρω, από τις διατάξεις των
άρθρων 18§§1 και 2, 22 του ν. 2190/1920, 65, 67, 68, 70, 211, 216,
229, 232 και 713 του ΑΚ, συνάγεται ότι το δικαίωμα της οργανικής
εκπροσώπησης της ανώνυμης εταιρείας ανήκει μεν στο διοικητικό
συμβούλιο της που ενεργεί είτε συλλογικώς είτε με υποκατάστατα
πρόσωπα, μέλη του διοικητικού συμβουλίου ή και τρίτα πρόσωπα,
στα οποία, εφόσον το καταστατικό της εταιρείας το επιτρέπει,

21^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

αναθέτει, ολικά ή μερικά, την εκπροσώπηση της εταιρείας ή τη διαχείριση της περιουσίας της και τα οποία εκφράζουν πρωτογενώς τη βούληση της εταιρείας, ως όργανα της διοίκησής της, αντλώντας την εξουσία τους από το νόμο και το καταστατικό, όμως δεν εμποδίζεται το διοικητικό συμβούλιο της εταιρείας ή και τα υποκατάστατα αυτού όργανα να αναθέσουν με απόφασή τους, που μπορεί κατά περίπτωση να είναι άτυπη και να συνάγεται και ερμηνευτικώς, κατά τα άρθρα 173 και 200 του ΑΚ, την εκτέλεση συγκεκριμένων πράξεων σε υπάλληλο της εταιρείας ή σε άλλο πρόσωπο, που ενεργεί στο όνομα ή για λογαριασμό της εταιρείας ως άμεσος αντιπρόσωπός της ή ανάλογα ως εντολοδόχος της (ΑΠ 473/2016, δημοσίευση "ΝΟΜΟΣ"). Συνεπώς, κατά το χρονικό διάστημα των ετών 2014 και 2015 που ενδιαφέρει εν προκειμένω, ο τρίτος των καθ' ων ως απλός μέτοχος

της παραπάνω α.ε. δεν είχε εξουσία διαχείρισης ή εκπροσώπησης αυτής, η οποία, αρμοδιότητα η οποία ανατέθηκε –σύμφωνα με το καταστατικό της- στον Πρόεδρο και Διευθύνοντα Σύμβουλο αυτής,

με αποτέλεσμα ο τρίτος των καθ' ων, να μην νομιμοποιείται εν προκειμένω παθητικά, στην άσκηση της υπό κρίση αίτησης, όπως βάσιμα αυτός ισχυρίζεται δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του, με σχετική δήλωσή του στο ακροατήριο η οποία επαναλαμβάνεται και στο έγγραφο σημείωμα που κατέθεσε. Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση αίτηση όσον αφορά τον τρίτο των καθ' ων, λόγω έλλειψης στο πρόσωπό του, διαδικαστικής της δίκης προϋπόθεσης και συγκεκριμένα, του στοιχείου της παθητικής νομιμοποίησης. Κατά τα λοιπά, πιθανολογήθηκε ότι οι υπόλοιποι καθ' ων, παρότι χρησιμοποίησαν στις επιχειρήσεις τους υλικούς φορείς ήχου για τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 και 2015, αρνήθηκαν να προβούν σε συμφωνία και να καταβάλουν οποιοδήποτε ποσό ως εύλογη αμοιβή για το διάστημα αυτό. Περαιτέρω, οι επιχειρήσεις των καθ' ων, αποτελούν κατά τους παραπάνω μήνες, επιχείρηση «beach bar», δηλαδή

22^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

παραλιακού μπαρ, που λειτουργεί όχι μόνο κατά τη διάρκεια της ημέρας αλλά και κατά τις βραδινές ώρες, με τη χρήση μουσικής και δη με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, με τη χρήση υλικών φορέων ήχου, που γίνεται από ειδικούς «d.j.», ενώ σε συγκεκριμένες ημέρες διοργανώνονται είτε θεματικές μουσικές βραδιές είτε διάφορα «πάρτυ», όπως τα στοιχεία αυτά προκύπτουν από τη ρητή κατάθεση του μάρτυρα της αιτούσας και τις σχετικές αναφορές στο χώρο του διαδικτύου και δη στις ηλεκτρονικές ιστοσελίδες των επιχειρήσεων, όπου διαφημίζονται και προαναγγέλλονται τα συγκεκριμένα γεγονότα (βλ. τις προσκομιζόμενες από την αιτούσα εκτυπώσεις από τις ανωτέρω ιστοσελίδες). Τα ανωτέρω στοιχεία σαφώς επομένως καταδεικνύουν ότι, κατά το ανωτέρω διάστημα του καλοκαιριού, ο προέχων χαρακτήρας των παραπάνω επιχειρήσεων, είναι αυτής του μπαρ, στην οποία η χρήση της μουσικής είναι απαραίτητη και όχι απλώς χρήσιμη και δη απαραίτητη για την προσέλκυση και ψυχαγωγία των πελατών τους και τη λειτουργία τους, έχοντας άμεση σχέση και επίδραση στα οικονομικά τους έσοδα, αφού η χρήση της μουσικής αποτελεί έναν από τους βασικότερους παράγοντες για τη λειτουργία τους. Οι καθ' ων, παρότι στις επιχειρήσεις τους χρησιμοποίησαν κατά τα επίμαχα έτη 2010 έως και 2015 και κατά το παραπάνω χρονικό διάστημα των μηνών Μαΐου – Σεπτεμβρίου, υλικούς φορείς ήχους με ελληνικό και ξένο (κυρίως) ρεπερτόριο αρνήθηκαν να προβούν σε συμφωνία και να καταβάλουν οποιοδήποτε ποσό ως εύλογη αμοιβή για το διάστημα αυτό. Με βάση τα παραπάνω, πιθανολογείται περαιτέρω ότι το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, επιμεριζόμενο στους εκπροσωπούμενους από την αιτούσα δικαιούχους, κατά ποσοστό 50% στους παραγωγούς υλικών φορέων και κατά το υπόλοιπο ποσοστό του 50%, κατά ποσοστό 25% στους ερμηνευτές/τραγουδιστές και κατά ποσοστό 25% στους μουσικούς, που πρέπει να καταβάλουν οι καθ' ων στην αιτούσα για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στην επιχείρησή τους για τα επίμαχα

έτη, πρέπει να καθοριστεί με βάση: α) τη συμβολή των δικαιούχων στην προσέλκυση πελατείας των συγκεκριμένων επιχειρήσεων από τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων και στη συνακόλουθη αύξηση των εσόδων τους, β) τη δαπάνη στην οποία θα υποβάλλονταν αν, αντί των υλικών φορέων ήχου με τις ερμηνείες των δικαιούχων, χρησιμοποιούσαν ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστές σε ζωντανό πρόγραμμα, γ) τον πιο πάνω χρόνο χρήσης των υλικών φορέων ήχου με τις δημιουργίες των δικαιούχων, δ) το είδος της επιχείρησής τους, όπου η μουσική θεωρείται απαραίτητη, συμβάλλοντας στην αύξηση της πελατείας τους και των εσόδων τους και τη σε τετραγωνικά μέτρα συνολική επιφάνεια όπου αναπτύσσεται η επιχείρηση κατά τους ανωτέρω μήνες, ως εξής: α) για την πρώτη των καθ' ων, στο ποσό των 1.650 ευρώ ανά έτος, που προβλέπεται και ως ελάχιστο κατά το ανωτέρω αμοιβολόγιο, συνυπολογιζόμενου δε και του αντίστοιχου ποσού του ΦΠΑ, ποσοστού 24% (για το γεγονός ότι νόμιμα υπολογίζεται το ποσοστό του ΦΠΑ όπως αυτό ισχύει κατά το χρόνο καταβολής βλ. ΑΠ 80/2009 ΝΟΜΟΣ) ήτοι 2.046 ευρώ ($1.650 \times 24\%$) και συνολικά, στο ποσό των 12.276 ευρώ (2.046×6), β) για τον δεύτερο των καθ' ων στο ποσό των 1.500 ευρώ ανά έτος, που προβλέπεται και ως ελάχιστο κατά το ανωτέρω αμοιβολόγιο, συνυπολογιζόμενου δε και του αντίστοιχου ποσού του ΦΠΑ, ποσοστού 24% ήτοι 1.860 ευρώ ($1.500 \times 24\%$) και συνολικά, στο ποσό των 9.300 ευρώ (1.860×5), γ) για τον τέταρτο των καθ' ων στο ποσό των 1.250 ευρώ ανά έτος, που προβλέπεται και ως ελάχιστο κατά το ανωτέρω αμοιβολόγιο, συνυπολογιζόμενου δε και του αντίστοιχου ποσού του ΦΠΑ, ποσοστού 24% ήτοι 1.550 ευρώ ($1.250 \times 24\%$) και συνολικά, στο ποσό των 3.100 ευρώ (1.550×2) και δ) για την πέμπτη των καθ' ων στο ποσό των 1.250 ευρώ, που προβλέπεται και ως ελάχιστο κατά το ανωτέρω αμοιβολόγιο, συνυπολογιζόμενου δε και του αντίστοιχου ποσού του ΦΠΑ, ποσοστού 24% ήτοι 1.550 ευρώ ($1.250 \times 24\%$). Στο σημείο αυτό πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος

24^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

από ουσιαστική άποψη ο ισχυρισμός του τέταρτου των καθ' ων, σύμφωνα με τον οποίο δεν υφίσταται υποχρέωσή του για την καταβολή εύλογης αμοιβής προς την αιτούσα, για τον λόγο ότι στο κατάστημά του έπαιζε μόνο μουσική που μεταδίδει ο ΠΑΣΚΕΔΙ, καθόσον από τις 1-5-2015 και για ένα έτος διέθετε βεβαίωση ελεύθερης δημόσιας εκτέλεσης ρεπερτορίου από τον εν λόγω φορέα. Τούτο διότι, το δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα καθιερώνονται -με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», που υπογράφηκε στη Ρώμη το 1961 και κυρώθηκε στην Ελλάδα με το Ν. 2054/1992 και αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου, καθώς επίσης και από την εθνική νομοθεσία και τις συναφείς οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης- ως διαφορετικά και αυτοτελή, που συνυπάρχουν παράλληλα, παρέχουν τις εξουσίες που απορρέουν από το καθένα και προστατεύονται κατά διακριτό τρόπο (ΑΠ 670/2007 ΝΟΜΟΣ). Το γεγονός εξάλλου ότι ο τέταρτος των καθ' ων διέθετε την παραπάνω βεβαίωση του ΠΑΣΚΕΔΙ για ένα έτος, δεν συνεπάγεται άνευ ετέρου, ότι δεν εκτελούσε δημόσια και μουσική από το ρεπερτόριο των παραγωγών και εκτελεστών, των οποίων τα δικαιώματα προστατεύονται από τις προαναφερόμενες διατάξεις και εκπροσωπούνται από την αιτούσα, δεδομένου μάλιστα ότι ο εξετασθείς μάρτυρας της αιτούσας κατέθεσε στο ακροατήριο, ότι στην επιχείρηση του τέταρτου των καθ' ων, έλαβε πράγματι χώρα δημόσια εκτέλεση τέτοιου είδους ρεπερτορίου. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση παροχής της αιτούμενης δικαστικής προστασίας για την κάλυψη άμεσων και μη δεκτικών αναβολής, βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί εκ των οποίων αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για τη συντήρησή τους. Συνακόλουθα όλων όσων αναφέρθηκαν, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να απορριφθεί όσον αφορά τον τρίτο των καθ' ων και να

καταδικαστεί η αιτούσα, στην καταβολή των δικαστικών του εξόδων και να γίνει αυτή δεκτή και ως βάσιμη από ουσιαστική άποψη όσον αφορά τους λοιπούς εκ των καθ' ων, να καθορισθεί η εύλογη και ενιαία αμοιβή που οφείλουν οι ανωτέρω των καθ' ων στους αιτούντες στα παραπάνω συνολικά χρηματικά ποσά, επιμεριζόμενα στους εκπροσωπούμενους από την αιτούσα δικαιούχους, κατά τις ανωτέρω διακρίσεις, να υποχρεωθούν οι καθ' ων να καταβάλουν στους τελευταίους, κατά τις ίδιες ανωτέρω διακρίσεις, το ήμισυ από τα πιο πάνω ποσά της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σε αυτούς, τα οποία επιδικάζονται και, τέλος, να προσκομίσουν τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν για τα παραπάνω έτη. Τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας, έτσι όπως το ποσό αυτών ορίζεται στο διατακτικό, σε παραδοχή του σχετικού αιτήματός της, θα επιβληθούν σε βάρος των ανωτέρω των καθ' ων (άρθρα 176, 191 παρ.2 του ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του δεύτερου των καθ' ων και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αίτηση όσον αφορά τον τρίτο των καθ' ων.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την αιτούσα στην καταβολή των δικαστικών εξόδων του τρίτου των καθ' ων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων ευρώ (300 ευρώ).

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση όσον αφορά την πρώτη, δεύτερο, τέταρτο και πέμπτη των καθ' ων.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλουν οι καθ' ων στην αιτούσα, για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησαν στις αναφερόμενες, α) για την πρώτη των καθ' ων στο συνολικό ποσό των δώδεκα χιλιάδων διακοσίων εβδομήντα έξι ευρώ (12.276 ευρώ), β) για τον δεύτερο των καθ' ων στο συνολικό ποσό των εννέα χιλιάδων

26^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 92/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

τριακοσίων ευρώ (9.300 ευρώ), γ) για τον τέταρτο των καθ' ων στο συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων εκατό ευρώ (3.100 ευρώ) και δ) για την πέμπτη των καθ' ων στο συνολικό ποσό των χιλίων πεντακοσίων πενήντα ευρώ (1.550 ευρώ).

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από την αιτούσα, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσης αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, ποσοστό 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την πρώτη, δεύτερο, τέταρτο και πέμπτη των καθ' ων να καταβάλουν προσωρινά στην αιτούσα, κατά τις ίδιες παραπάνω διακρίσεις, το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που αναλογεί στον καθένα από αυτούς.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την πρώτη, δεύτερο, τέταρτο και πέμπτη των καθ' ων να προσκομίσουν στην αιτούσα καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 και 2015 η πρώτη των καθ' ων, κατά τα έτη 2011, 2012, 2013, 2014 και 2015 ο δεύτερος των καθ' ων, κατά τα έτη 2014 και 2015 ο τέταρτος των καθ' ων και κατά το έτος 2015 η πέμπτη των καθ' ων.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την πρώτη, δεύτερο, τέταρτο και πέμπτη των καθ' ων στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, τα οποία καθορίζει στο ποσό των τετρακοσίων πενήντα ευρώ (450 ευρώ).

ΚΡΙΘΗΚΕ αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην στις
10 Μαρτίου 2017, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, με την παρουσία της γραμματέα

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

